

hè?" schertste Kitty terug. Nu echter keek Gérard serieus.

„Nee!" sprak hij zonder een zweem van plagerij. „In dit opzicht kunnen jullie van groot, zeer groot nut zijn. 'k Ben werkelijk blij, dat je je aan dat liefdewerk wijdt."

't Deed Kitty goed, hem zoo te hooren. Haar hart popelde. Hoe gaarne had ze hem met iets heel aardigs hiervoor bedankt!

„Kom verbind mij eens," vroeg hij, weer met iets schalksch in z'n oogen. „Laat eens kijken, of je je „les" goed kent."

Kitty aarzelde. Mèende hij het? Gérard drong aan. Toen gaf ze toe, verheugd.

„Kom mee naar de serre," zei ze met 'n blos, dien ze niet kon bedwingen. „Anders klaagt ma weer over den rommel op Zondag!"

Die uitnoodiging was voor den luitenant bevel. Die lieve serre! 't Maakte hem gelukkig, dat hij eindelijk dat gezellige hoekje weer betrad. En met Kitty! Paul bleef bescheiden in de kamer.

„Hier heb 'k alles" sprak Kitty rad, terwijl ze 't benodigde van een tafeltje haalde.

Gérard volgde verrukt elk harer bewegingen. Hoe had hij zoo lang koppig kunnen zijn!

„Ga daar zitten," wees Kitty hem. Hij verroerde zich niet.

„Nu, versta je me niet?" vroeg ze verbaasd.

„Pardon," excuseerde hij zich. Werkelijk hadden haar ranke gestalte, haar lief blond kopje hem zoo geboeid, dat hij haar niet verstaan had. Wanneer liefde al 'n keer niet blind maakt, maakt ze doof!

Gérard zette zich op den rieten stoel. Wat stond hem nu te wachten?

„Je vingers zijn stuk geschoten, begrijp je?" sprak Kitty ernstig.

„Ja" antwoordde de officier zacht. „De hemel verhoede, dat 't in werkelijkheid gebeurt!"

„Dat hoop ik met je," meende Kitty van harte en haar stem klonk week.

„Begin nu maar," moedigde hij aan, er naar verlangend dat ze zijn hand in de hare nam.

Spoedig had hij dat geluk bereikt! Met de grootste omzichtigheid, alsof 't droeve ernst was, omwikkelde ze de vingers van z'n rechterhand met gaas. Wat deed ze alles zacht en liefdevol!

„Nu moet je me aankijken," zei Kitty gewichtig. „Graag," antwoordde Gérard gul. „Maar waarom?"

„Dat moet" leeraarde 't verpleegstertje, dat zich op dit oogenblik volstrekt geen onbelangrijk persoon vond. „Dan kunnen we zien, of we den patiënt pijn doen."

Gérard glimlachte.

„Hoe kan 'k nu pijn hebben, als jij me verbindt?" vroeg de gelukkige verliefde met een zucht.

„Flauwerd!" kreeg hij daarop ten antwoord. Doch dat klonk op 'n toon, alsof ze hem toch eigenlijk niet zoo heel erg flauw vond!

Nu werden de vingers dik met watten belegd en vervolgens omzwachteld. 't Verband zat zóó stevig, dat Gérard z'n hand, behalve zijn duim die vrijgebleven was, absoluut niet kon bewegen. Hij had er dan ook, al vond hij 't niet noodig op overdreven wijze de loftrumpet er over te steken, werkelijk respect voor.

„'k Zit heelemaal in je windselen verstrikt," verzuchtte hij andermaal. „Hoe kom ik er ooit uit?"

Kitty wendde zich een weinig af. Die toespelings van Gérard was duidelijk genoeg! En ze had tóch zoo gauw last van kleuren!

't Was een oogenblik stil in de serre. De jonge officier dacht er over, hoe de mogelijkheid op oorlog in elk geval nog bestond. En dan zou, wat nu spèl was, werkelijkheid kunnen worden! Ja, als je dat alles bepeinsde . . . ! Raadde Kitty z'n gedachten? Ze kwam wat dicht bij hem staan en keek zwijgend naar z'n verbonden hand.

„Er zijn ernstiger wonden dan deze" sprak Gérard bijna plechtig.

„Ja" antwoordde Kitty, die nu heelemaal niet vroolijk meer keek. Weer volgde een stilte.

Toen fluisterde Gérard, al z'n moed bij elkaar zamelend: „'t Is tenminste een troost te weten, dat als ik gewond raak, jij me komt verplegen."

„Zoo? Zou je denken?" deed Kitty weer ondeugend.

„Nee, nu geen grapjes" drong de „patiënt" aan, terwijl z'n stem momenteel allesbehalve commando-achtig klonk. „Toe Kitty, als 't zoover met me komt, mag ik dan op je rekenen?"

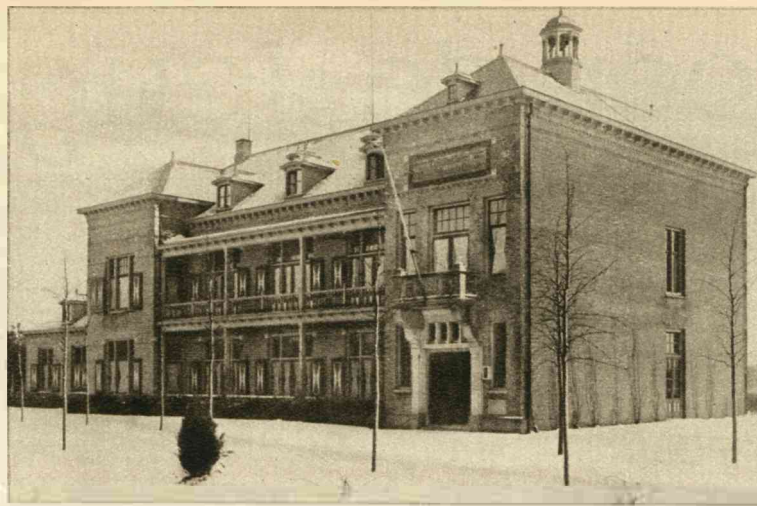
Z'n vraag ging bijna over tot smeeken. Dat ontroerde Kitty meer dan ze wel weten wou.

„Ach, gekke jongen" weerde ze nog af, geheel verward.

„Gek? Ja, op jou!" bekende Gérard nu plots onstuimig en geen verbandgaas kon hem meer weerhouden, z'n armen uit te steken naar den schat, welken hij reeds zoo lang begeerde. „Kom, Kitty! Zou je 't zoo erg naar vinden, een officiers vrouwtje te zijn?"

Even schrok Kitty. Want al wachtte ze al maanden op die vraag, 't kwam toch nog erg onverwacht.

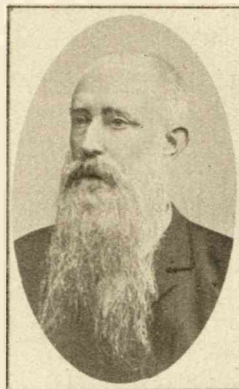
En die Paul, die alles hoorde! Maar neen, de kiesche broer had de kamer stilletjes verlaten.

HET TEHUIS VOOR ALLEENSTAANDE BLINDEN TE WOLFHEZEN.

Het „Te Huis" voor alleenstaande blinden van alle gezindten te Wolfhezen is in zijn soort eenig in Nederland. Geen gesticht met den verlamdenden gestichtsgeslacht, maar een Te Huis met vrijheid, liefde, gezelligheid en huiselijkheid. En geen vragen naar godsdienstige of politieke overtuiging, noch naar kerkelijke belijdenis. Hier zetelt de liefde zonder eenig exclusivisme. Het Bestuur der Vereeniging voor Nationale Blindenzorg, beschermheer Prins Hendrik der Nederlanden, heeft het aangedurfd, een Te Huis te stichten op geen andere basis, dan op het vertrouwen in den liefdadigheidszin van de Nederlanders van alle gezindten. Het is tot nog toe in dit vertrouwen niet beschaamd. Alsof het over schatten kon beschikken, nam het van de ellendigsten onder de ellendigen - blinden zonder steun: alleenstaande volwassenen, w.o. zelfs voortdurend lijdenden en ouden van dagen - in het Te Huis op, thans reeds acht en dertig in getal, geheel kosteloos of met een geringe betaling, en het put zijn vertrouwen in het geloof, daarmede een heerlijk en droevig-noodzakelijk werk te doen. Ja zeer droevig-noodzakelijk inderdaad. In dit vertrouwen verricht het zijn zeer zwaren arbeid. Nu er zooveel van de offervaardigheid in Nederland geëischt wordt, is die arbeid dubbel zwaar geworden. Een prachtige loterij waarvan de trekking 24 Maart a.s. in den Haag zal gehouden worden ten bate van het Te Huis, is nu voor het Bestuur een nieuw belangrijk nummer op zijn program van arbeid; de prijs der loten is 25 cent. Daaraan kan ieder helpen - loten verkoopen ten bate van het Te Huis, ter wille van de liefde tot den naaste, die er toe dringt. — Wie wil er aan meedoen? De Penningmeesteres, Mej. Joanna Desmons, Archimedesstraat 48 te 's-Gravenhage, wacht met een hart vol hoop de brieven af, die haar om loten zullen vragen, of prijzen die men daarvoor beschikbaar stellen wil. Hier is een mooi, een heerlijk een gezegend werk te doen.

(foto Couvée.)

J. H. BERGSMA †

Dr. CARLIER VAN DISSEL.

Dr. N. REELING BROUWER. †

Te 's-Gravenhage is j.l. Zaterdag op 76-jarigen leeftijd overleden de heer J. H. BERGSMA, oud-minister van Koloniën, commandeur in de orde van den Ned. Leeuw. — Dr. CARLIER VAN DISSEL herdacht deze week den dag, waarop hij zich voor 60 jaar te Lochem vestigde. Onlangs werd er in de bladen melding van gemaakt dat Dr. Carlier van Dissel als verloskundige in vier generaties was opgetreden. — Te 's-Gravenhage is de vorige week overleden Dr. N. REELING BROUWER, oud-lid der Provinciale staten van Friesland.

Welke woorden ze dan stamelde, kon ze zich later niet goed meer herinneren. Doch 't resultaat er van was, dat haar gloeiende wang kwam te liggen tegen de blinkende knopen van de luitenant's uniform.

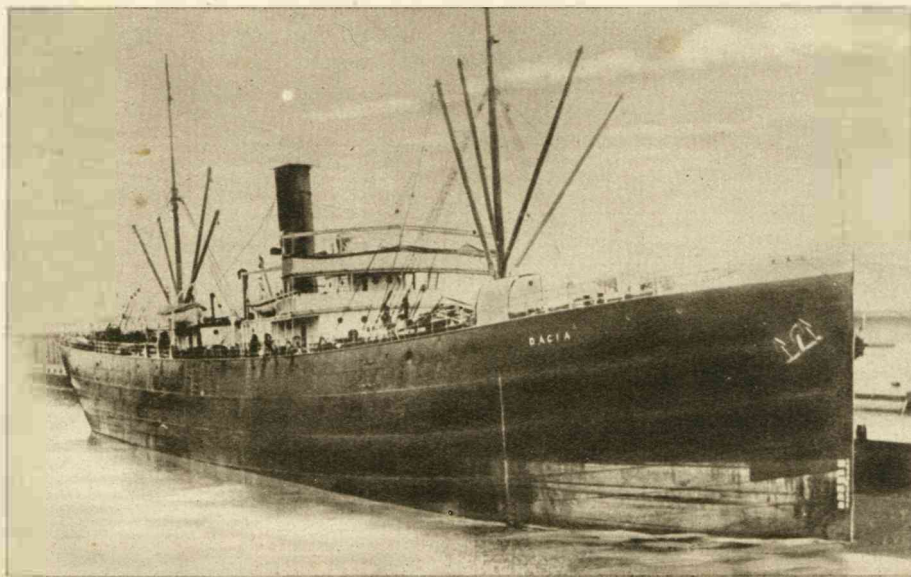
Daar klonk opeens luid gepraat. Papa en Paul traden de kamer binnen. Aardig van Paul, om zoo te waarschuwen!

„Haha!" sprak de heer Verhaeren op z'n gewonen, luiden toon. „Heeft ze weer een prooi gevonden? Laat eens zien!"

Met veel rumoer verscheen hij in de serre en lachte daar dat het daverde.

„Haha!" riep de gezellige oude heer vroolijk uit. „Ja, als Kitty niet iemand verbinden kan . . . !"

De jongelui lachten verlegen, zeiden er niet veel op. Spoedig gehoeft toch zou de heer Verhaeren vernemen, dat Kitty haar Gérard verbonden had . . . voor het leven!

DE HANDELSSOORLOG.

Hierboven een foto van de „Dacia", waarover de laatste weken in de couranten zooveel is geschreven. Zooals bekend is, is dit schip, dat aan de Hamburg-Amerika-lijn behoorde en zich bij het uitbreken van den oorlog in Amerika bevond, door een Amerikaan van Duitsche afkomst overgenomen, die het nu, geladen met 12000 balen katoen naar Duitschland heeft gezonden. De Engelsche regering is van plan het schip aan te houden, teneinde het Prijzenhof te laten beslissen.

DE SUIKERTANTE

En paar jaar geleden nog had ik een suikertante. En nog wel een, die er heel warmpjes inzate. Elk jaar kwam ze enkele weken bij ons logeeren en dan deden we natuurlijk allemaal even hard ons best om het tante maar naar den

zin te maken: ik ruimde mijn studeerkamer voor haar in, mijn wederhelft kookte al dien tijd tante's lievelingsgerechten en m'n twee dochters vlogen op tante d'r wenken. En waarom zouden we ook niet! Tante was zoo heel jong al niet meer en als zij eindelijk eens haar oude grijze hoofd voor eeuwig neer zou leggen, waren wij boven-Jan, want wij waren de eenige erfgenamen! Geduld dus maar! De kwalen van den ouden dag begonnen haar reeds ietwat te plagen en de dokter oordeelde een rustkuur aan zee zeer wenschelijk. Bijgevolg reisde tante op zekeren da, af naar Domburg en m'n jongste dochter ging mee voor de gezelligheid. Nu had tante een papegaai, waar ze zoowat gek mee was. Dat beest had haar n.l. eens het leven gered, beweerde ze, door met zijn geschreeuw inbrekers op de vlucht te jagen, en sinds kon hij geen kwaad meer doent in tante d'r oogen.

„Lorre" kon bezwaarlijk mee de baden gaan gebruiken en zoo kregen wij hem bij ons te logeeren. Een heel prettige logé was het niet direct, want hij was schrikkelijk verwend. Voor hazelnoten bedankte meneer, koekjes kruimelde hij fijn op den bodem van zijn kooi en alsof dat nog niet mooi genoeg was, kreeg hij al heel gauw in z'n leelijke kop om ziek te worden. „Ouderdom", zei de veearts, „misschien ook wel heimwee omdat hij z'n meesters mist!" Wat van tweeën het nu was, is me niet duidelijk geworden, maar heel duidelijk zag ik m'n logé een paar dagen later dood liggen. Dat was een ware ramp! Tante had ons zoo nadrukkelijk bevolen om toch vooral goed op haar lieveling te passen en in elken brief informeerde ze zeer belangstellend hoe „Lorre" het maakte. En nu maakte „Lorre" het heelemaal niet meer! We durfden het haar natuurlijk niet schrijven, maar als ze terugkwam en „Lorre" was er niet meer, dan was ons ongeluk ook niet te overzien! Er bleef dus maar één middel over: een anderen papegaai koopen en hem zoo gauw mogelijk aan het praten zien te krijgen. Want dat kon „Lorre" goed! Als tante 's morgens bij z'n kooi kwam, begroette hij haar direct met een: „Goeden morgen, vrouwtje!" en dat moest de remplaçant dus ook kunnen. 't Was een heele toer om een vogel te vinden, die vrijwel op den dierbaren afgestorvene geleek, maar na heel wat zoeken vonden we er tenslotte toch een, die het wel kon doen. Hij kon nog niet praten, maar de vogelhandelaar beweerde, dat het dier verbaasd veel aanleg had en dat hij het in een paar weken zeker al aardig onder de knie zou hebben. Voor vijftig gulden veranderde de kromsnavel van eigenaar en nog denzelfden dag gaf ik hem

het eerste spreekonderricht. Van 's morgens vroeg tot 's avonds laat zei ik hem heel langzaam en akelig duidelijk voor: „Goeden-morgen-vrouw-tje!", maar ik had er absoluut geen succes mee. De nieuwe „Lorre" deed maar net alsof hij me geheel niet hoorde en keek gewoonlijk recht van me af. Dat begon me somwijlen vreeslijk te vervelen en dan schreeuwde ik hem wel eens nijdig toe: „Kijk toch niet zoo stom uit je doppen, leelijk mirakel!" of ook wel eens: „Loop naar de maan!"

Dat liet hem schijnbaar echter even koud als mijn vriendelijk: „Goeden-morgen-vrouw-tje!", want dan deed hij evenmin z'n bek open, en toen tante gezond en wel weer terugkwam, hadden we dan ook nog nooit één woord van hem gehoord. Geen wonder dus, dat wij ons alle drie het hart vasthielden, toen zij dadelijk voor de kooi ging staan en „Lorre" allerlei zoete naampjes gaf. Als ze 't eens merkte, dat het haar oude „Lorre" niet meer was! Dat ging echter goed, maar antwoorden deed het beest haar natuurlijk niet. Bezorgd vroeg ze daarom, of we wel goed op „Lorre" gepast hadden. Anders was hij altijd zoo lief tegen haar!

Wij hielden ons zoo goed mogelijk en zeiden, dat „Lorre" de laatste dagen al niet praterig was geweest, toen het beest ineens uit alle macht schreeuwde: „Kijk toch niet zoo stom uit je doppen, leelijk mirakel!" Tante wist heelemaal niet hoe ze het had met haar lieveling en stak bestraffend den vinger naar hem uit. In plaats evenwel van zich hierdoor te laten intimideeren, vervolgde de booswicht: „Loop naar de maan!" Daar had je de poppen aan het dansen! Tante werd vuurrood van toorn en snerpte me toe: „Je hebt hem mooie dingen geleerd, dat moet ik zeggen!" Daarop vloog ze de kamer uit, zoo vlug als haar oude voeten het haar veroorloofden, pakte direct haar koffer en vertrok nog denzelfden avond . . . zonder papegaai. Dat beest mochten wij houden! Of ik haar ook in een grooten, poeslieven brief, de heele zaak eerlijk opbiechtte, het hielp me niets niemendal: de vriendschap was voor goed uit. En wat wel het ergste van al was: toen tante stierf en het testament geopend werd, bleek, dat zij haar heele hebben en houden had vermaakt aan . . . een vereeniging tot bescherming van vogels! Of kleine oorzaken dus ook groote gevolgen kunnen hebben! PALUDIS.